

ZASADY REDAKCYJNE

PRZYPISY

1. Stosujemy tzw. przypisy dolne. Numer przypisu (cyfry arabskie) w tekście umieszczamy przed znakiem interpunkcyjnym kończącym zdanie lub jego część.

Do sekt tych zalicza się paulician¹, jak również niektóre grupy monofizytów².

Uwaga: zdanie zawsze kończymy kropką: **itp.**².

2. W opisach bibliograficznych stosujemy prostą wersję zapisu przecinkowego (uwaga: przecinek po tytule winien być zapisany czcionką prostą, nie kursywą).

Jan Paweł II, *Pamięć i tożsamość*, Kraków 2003.

3. Opis bibliograficzny publikacji zwartej (książki) powinien zawierać: inicjał imienia (lub inicjały rozdzielone spacją), nazwisko (-a) autora (-ów), tytuł dzieła, podtytuł (oddzielone kropką), tłum. inicjał imienia i nazwisko tłumacza, miejsce i rok wydania, stronę (ze skrótem **s.**). Uwaga: nie podajemy nazw wydawnictw.

W. Hryniewicz, *Kościół siostrzane. Dialog katolicko-prawosławny 1980–1991*, Warszawa 1993, s. 11–14.

A. Y. Napier, C. A. Whitaker, *Rodzinna karuzela*, tłum. A. Kowalska, Kraków 2006, s. 219–231.

Uwaga: między numerami stron wpisujemy półpauzę – (a nie dywiz -), bez spacji. Gdy wskazujemy konkretną stronę i następną, stosujemy zapis: **s. 16 n.** lub **wiersz 5 n.** W przypadku dwóch lub więcej miejsc wydania rozdzielamy je półpauzą ze spacjami: (...) **Warszawa – Kraków 2008.**

4. W opisach prac zbiorowych tytuł (*kursywą*) poprzedza redaktora (-ów), którego nazwisko podajemy w mianowniku po skrócie red.

G. Strzelczyk, *Traktat o Jezusie Chrystusie*, [w:] *Dogmatyka*, red. E. Adamiak, A. Czaja, J. Majewski, t. 1, Warszawa 2005, s. 236–241.

Jeśli w tytule dzieła pojawia się inny tytuł, ten drugi również zapisujemy *kursywą* w cudzysłowie, np. *Plotka o „Weselu”*.

5. Tytuły czasopism podajemy czcionką prostą w cudzysłowie. Poszczególne elementy opisu bibliograficznego zapisujemy w sposób następujący: **numer rocznika, rok wydania, tom, numer lub/i zeszyt**, z zastosowaniem skrótów **R., t., z. i nr.**

G. Ignatowski, *Wpływ wizyty Benedykta XVI w Państwie Izrael na dialog katolicko-żydowski*, „Studia i Dokumenty Ekumeniczne”, R. XXV, 2009, nr 2, s. 19–30.

6. Tytuły czasopism podajemy w pełnym brzmieniu. Jeśli odwołujemy się do tego samego czasopisma po raz drugi, to za pierwszym razem po pełnym tytule podajemy **[dalej: skrót czasopisma]**. Skróty czasopism zapisujemy bez cudzysłowu.

„Studia i Dokumenty Ekumeniczne” [dalej: SiDE]

7. Hasła z encyklopedii, leksykonów i słowników, np.:

R. Łukaszyk, Anonimowe chrześcijaństwo, [w:] *Encyklopedia katolicka*, t. 1, Lublin 1985, kol. 636–638.

8. Przy odsyłaniu do stron internetowych należy podać: **autora, tytuł utworu, „adres” internetowy oraz w nawiasie datę korzystania ze strony.**

Z. Kletowski, *O świątyniach i ulicach Kioto*, [w:] <http://www.int.pan.wroc.pl/gm/wystawajaponia/wystawa/gaweda13.htm> (1.12.2004).

9. W przypadku, gdy tekstu danego autora nie cytujemy, lecz jedynie streszczamy, parafrazujemy lub do niego odsyłamy w celu znalezienia szerszej informacji, przypis poprzedzamy odpowiednio skrótami: **Por.** albo **Zob.**

10. W przypisie, w którym dane bibliograficzne są takie same jak w przypisie bezpośrednio go poprzedzającym, stosujemy zapis: **Tamże, s. xx.**

Dzieło wcześniej cytowane zapisujemy: **inicjał imienia i nazwisko autora, tytuł dzieła lub jego skrócony zapis** (za każdym razem jednakowy), **s. xx.**

G. Greshake, *Wprowadzenie...*, dz. cyt., s. 14–15.

Jeżeli w jednym przypisie występują bezpośrednio po sobie więcej niż jedno dzieło tego samego autora, to przy cytowaniu drugiego dzieła (i następnych – jeśli występują bezpośrednio po sobie) zamiast inicjału imienia i nazwiska autora piszemy: **tenże (taż), tytuł lub jego skrót, dz. cyt., s. xx.**

11. Tytuły dokumentów soborowych: **Konstytucja dogmatyczna o Kościele *Lumen gentium*** (ale: **konstytucja *Lumen gentium*** – gdy nie podajemy pełnego tytułu).

12. W dokumentach kościelnych odsyłamy do numeru punktu, a nie do numeru strony: **HV 2; LG 1.**

13. W przypadku cytatów z dokumentu kościelnego podajemy w przypisie pełną nazwę dokumentu, a jeśli dokument będzie się powtarzał, podajemy w tym przypisie skrót [**dalej: ...**], pod jakim będziemy się do niego odwoływać. Wówczas w tekście po cytacie umieszczamy skrót w nawiasie np. (**LG 25**).

TEKST GŁÓWNY

1. Krótkie cytaty umieszczone w tekście i w przypisach – polskie, jak i obcojęzyczne (także łacińskie) – należy pisać czcionką prostą (antykwą) i ujmować w cudzysłów.

Przy cytacie dłuższym należy stosować układ blokowy, czyli: odstęp z góry i z dołu, bez wcięcia akapitowego, bez cudzysłowu, mniejsza czcionka, większe wcięcia z lewej i prawej strony, np.

Jan Paweł II pisze:

Tak więc Boska tajemnica Wcielenia Słowa pozostaje w ścisłym związku z ludzką rodziną. Nie tylko z tą jedną, nazaretańską, ale w jakiś sposób z każdą rodziną, podobnie jak II Sobór Watykański mówi, że Syn Boży przez swoje Wcielenie „zjednoczył się jakoś z każdym człowiekiem”. Kościół, idąc za Chrystusem, który „przyszedł” na świat, „aby służyć” (Mt 20, 28), uważa służbę rodzinie za jedno ze swych najistotniejszych zadań – i w tym znaczeniu zarówno człowiek, jak i rodzina są „drogą Kościoła”.

Papieska refleksja nad rodziną stała się ważną inspiracją dla wielu badaczy tego wymiaru ludzkiego życia.

Uwaga: jeśli w tym dłuższym cytacie pojawiają się akapity, nie zaznaczamy wcięcia, tylko oddzielamy akapity za pomocą odstępu.

2. Gdy zachodzi konieczność zastosowania cudzysłowu w obrębie cudzysłowu (np. w cytatach) należy użyć znaków «...», np.:

„G. Weigel nazywa Jana Pawła II «świadkiem nadziei»”. Cytaty biblijne winny być lokalizowane w tekście głównym, nie w przypisie.

Sposób zapisu cytatów biblijnych: **numer księgi – spacja – skrót tytułu księgi – spacja – nr rozdziału – przecinek – spacja – nr wersetu/wersetów (oddzielone półpauzą, bez spacji)**, np.:

1 Tes 3, 6–7

Uwaga: w przypadku wskazania dwóch różnych wersów w tym samym rozdziale wpisujemy kropkę bez spacji, np.:

1 Kor 4, 17.21

Między numerami rozdziałów półpauza ze spacjami, np.:

Rdz 1 – 2; Rdz 1, 2 – 2, 4

3. Tytuły ksiąg świętych winny być zapisane wielką literą, czcionką prostą:

Koran, Tora, Stary Testament, Księga Psalmów (ale: księga Apokalipsy)

Psalm 27 (ale: psalm – gdy bez numeru)

Ewangelista, Łukasz Ewangelista (ale: ewangelista Łukasz)

4. Słowa obce winny być zapisane kursywą:

non possumus, explicite

Jeśli autor sobie tego życzy, niektóre polskie słowa zapisujemy *kursywą* (dla ich podkreślenia). Słów raczej nie spacjujemy (nie piszemy ich rozstrzelonym drukiem) ani nie podkreślamy.

Cytaty obcojęzyczne zapisujemy czcionką prostą (nie kursywą), w cudzysłowie. Stosujemy w nich zasady podane w niniejszej instrukcji.

„Amicus Plato, sed magis amica veritas”.

Uwaga: W artykułach obcojęzycznych publikowanych w całości stosujemy interpunkcję i zasady zapisu (np. siglów biblijnych, cudzysłówów) zgodne z tekstem oryginalnym.

5. W sprawach pisowni słownictwa religijnego obowiązują zasady opracowane przez Radę Języka Polskiego. Zob. *Zasady pisowni słownictwa religijnego*, red. R. Przybylska, W. Przyczyna, Tarnów 2004.

6. Autorzy, którzy odwołują się w swoich publikacjach do wyrażen greckich lub hebrajskich, pobierają z wydawnictwa stosowaną czcionkę gr./hebr. Ponadto oprócz wersji elektronicznej tekstu dostarczają wydruk ze sprawdzonymi wyrażeniami obcojęzycznymi, stanowiący podstawę dla wydawnictwa.